

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zastoupená Mgr. Marcelem Kmeťem, advokátem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 899/9, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 11. 2024, č. j. KRPU-168030-51/ČJ-2024-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2024, č. j. 175 A 18/2024-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Marcelu Kmeťovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši **10 140 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká opakovaného prodloužení zajištění cizince (spolu s nezletilými dětmi) podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání (přemístění) do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Dne 19. 9. 2024 v 10:12 hodin zadržela hlídka policie žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) spolu s dalšími osobami při kontrole odstaveného vozidla u krajnice silnice

I. třídy č. 9 ve směru Rumburk. Stěžovatelka je státní příslušnicí Syrské arabské republiky a tímto vozidlem cestovala s třemi nezletilými dětmi do Německa, kde má sourozence. Žalovaná zjistila, že stěžovatelka je žadatelkou o azyl v Chorvatsku. Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPÚ-168030-18/ČJ- 2024-040022-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), ji proto podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem jejího předání (přemístění) do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Zároveň podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Stěžovatelka byla společně se svými třemi nezletilými dětmi umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová (dále jen „zařízení Bělá-Jezová“).

[3] Navazujícím rozhodnutím ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPÚ-168030-38/ČJ-2024-040022 (dále jen „rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění“), žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení zajištění o 34 dnů. Ministerstvo vnitra poté rozhodlo podle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III o předání (přemístění) stěžovatelky do Chorvatska. Proti rozhodnutí o předání (přemístění) podala stěžovatelka žalobu, se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku. V návaznosti na tuto skutečnost žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění“) rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení zajištění stěžovatelky o 20 dnů. Doba zajištění uplynula dne 11. 12. 2024.

[4] Proti rozhodnutí o zajištění podala stěžovatelka žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 10. 2024, č. j. 175 A 15/2024-27, zamítl. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl usnesením ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 220/2024-35.

[5] Krajský soud dále rozsudkem ze dne 12. 11. 2024, č. j. 175 A 17/2024-26, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění. Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti tomuto rozsudku usnesením ze dne 9. 1. 2025, č. j. 7 Azs 305/2024-22, zastavil.

[6] Stěžovatelka podala žalobu i proti rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[7] Stěžovatelka napadla posledně uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla jej zrušit společně s rozhodnutím o druhém prodloužení zajištění. Přijatelnost kasační stížnosti shledává v tom, že pochybením krajského soudu bylo zasaženo do jejího hmotně právního postavení, jakož i do hmotně právního postavení jejích nezletilých dětí.

[8] Napadený rozsudek je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se v průběhu řízení nezabýval naplněním účelu zajištění, jemuž byla stěžovatelka vystavena

pokračování

spolu se svými nezletilými dětmi po dobu celkem 84 dnů (z maximální doby 90 dnů). Doba trvání zajištění neodůvodňuje pouhé podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění. Žalovaná se při opakovaném prodlužování zajištění vůbec nezabývala zranitelností nejmladšího dítěte stěžovatelky (ve věku jednoho roku), u kterého měla být od začátku zvlášť pečlivě posouzena realizovatelnost předání. Nucené předání se nakonec neuskutečnilo, v důsledku čehož zajištění nenaplnilo svůj účel.

[9] Krajský soud měl povinnost přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění. Žalovaná i krajský soud posoudily nejlepší zájem nezletilých dětí v rozporu s výkladem Výboru OSN pro práva dítěte, podle něhož je zajištění dítěte vždy v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Zásada zachování celistvosti rodiny nesmí být důvodem pro zajištění celé rodiny. Krajský soud založil napadený rozsudek na závěru o vyhovujících podmínkách v zařízení Bělá-Jezová, ačkoli s ohledem na čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) jde o odůvodnění nedostatečné. V souladu s čl. 3 a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy měl zohlednit i věk dětí a dobu zajištění. Podle stěžovatelky nelze dobu zajištění dětí automaticky považovat za přiměřenou jenom proto, že nepřekračuje její zákonné omezení. Cizinci mají jen velmi omezené prostředky, jak by mohli negativní dopad zajištění prokázat. Lze však odkázat na závěry zahraničního výzkumu, že imigrační detence má na děti vždy negativní dopad. Mohou se u nich objevovat deprese a posttraumatická stresová porucha. Princip nejlepšího zájmu dítěte zahrnuje i úvahu o alternativě k zajištění, což mohla žalovaná zajistit například umístěním stěžovatelky a její nezletilých dětí v Příjímacím středisku Zastávka. Napadený rozsudek ani rozhodnutí žalované se nezabývaly vlivem zajištění na stěžovatelku a její děti, resp. na jejich soukromý a rodinný život, ani nevyhodnotily, zda je další prodloužení zajištění vůbec možné. Nemůže obstát rozhodnutí, které jen bezhlavě kopíruje rozsáhlé pasáže textu z jednoho rozhodnutí do rozhodnutí následujícího.

[10] Závěrem stěžovatelka namítá formální vadu napadeného rozsudku (a zejména vadu rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění), které přehlíží skutečnost, že žalovaná neoznačila nezletilé děti stěžovatelky jako účastníky řízení v záhlaví rozhodnutí. Tento požadavek zajišťuje, aby nebylo pochyb, koho se dané rozhodnutí týká, komu je určeno a kdo se může proti němu příslušným způsobem bránit. Takto vydané správní rozhodnutí je tak v rozporu s požadavky právních předpisů, zejména správního řádu, na formu správního rozhodnutí. Z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14, N 72/85 SbNU 277) jednoznačně vyplývá, že správním rozhodnutím, na jehož základě dochází k zajištění rodiče, dochází rovněž k faktickému zajištění jeho nezletilých dětí. Nezletilým dětem se v důsledku tohoto pochybení nedostalo adekvátní právní pomoci tak, aby bylo správní rozhodnutí přezkoumáno i s ohledem na jejich argumenty vůči důsledkům zásahu do osobní svobody.

[11] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s napadeným rozsudkem krajského soudu a uvedla, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy. K tomu dodala, že dne 11. 12. 2024 byla stěžovatelka ze zajištění propuštěna a zařízení Bělá-Jezová opustila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

[13] Stěžovatelé podali žalobu proti „rozhodnutí o zajištění cizince“, o které byl podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Tato okolnost má význam pro posuzovanou věc. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je totiž podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[14] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11]).

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud předně nepovažuje za důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že krajský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[17] Krajský soud se zabýval tím, zda zajištění skutečně mohlo vést k realizaci jím sledovaného účelu. V této souvislosti zdůraznil, že žalovaná nerozhoduje o předání (přemístění) cizince do jiného členského státu, při rozhodování o zajištění je však povinna posoudit, zda je takové předání možné, tj. zda není předem vyloučeno (např. rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, odst. [18]). V posuzované věci Chorvatsko přijalo svou odpovědnost. Krajský soud vzal v úvahu poznatky žalované z její vlastní činnosti, že Česká republika prostřednictvím Ministerstva vnitra zahajuje a vede řízení o předání osob, které v Chorvatsku požádaly o mezinárodní ochranu a následně neoprávněně pobývaly na území České republiky, a že se tato předání daří realizovat. Důvodnost zajištění a délka jeho trvání není bez dalšího zpochybněna tím, že cizinec byl propuštěn ze zajištění před samotnou realizací předání.

[18] Namítá-li stěžovatelka, že byla zajištěna po dobu celkem 84 dnů, krajský soud shrnul úkony žalované směřující k dosažení účelu zajištění v době trvání zajištění, a v tomto ohledu jí nemohl vytknout, že by byla nečinná nebo že by dobu zajištění bezdůvodně prodlužovala. Na dobu zajištění měla nicméně vliv skutečnost, že stěžovatelka využila svého práva a podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím předání (přemístění), se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku. V souladu s čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III

pokračování

bylo třeba vyčkat na rozhodnutí o tomto návrhu a podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se nově počítala lhůta šesti týdnů pro provedení předání (přemístění) až od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[p]řemístění cizince nelze provést, pokud byla proti rozhodnutí o přemístění podána žaloba, která má odkladný účinek. Z tohoto důvodu lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat teprve od okamžiku, kdy je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, konkrétně ode dne, kdy skončil odkladný účinek“ (rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39). Žalovaná zároveň respektovala požadavky na maximální dobu zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, jakož i podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že „[v] případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů“.

[19] Napadenému rozsudku nelze z hlediska přezkoumatelnosti vytknout ani to, že by při rozhodování o zajištění nezohlednil zranitelnost dětí stěžovatelky, včetně jejího nejmladšího dítěte, které bylo ve věku jednoho roku. Jak uvedl již krajský soud, žalovaná se zabývala možným nepřiměřeným zásahem prodloužení zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatelky a jejích dětí. Uvedla, že stěžovatelka nemá žádné vazby k České republice, je dospělou, vdanou a zdravou ženou, která si je dobře vědoma svého protiprávního jednání. Jde-li o její nezletilé děti, ty byly umístěny spolu se stěžovatelkou a jejich strýcem na základě výslovného přání žalobkyně, později však byl strýc přemístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, neboť zařízení Bělá-Jezová není určeno pro umístění samostatných mužů. Krajský soud také uznal, že děti žalobkyně mají v zařízení Bělá-Jezová zajištěny základní potřeby a žalobkyně o ně může osobně pečovat. S přihlédnutím k nízkému věku dětí nelze předpokládat, že by tyto děti během zajištění trvajícího několik týdnů strádaly. V podrobnostech krajský soud odkázal na rozhodnutí žalované, která v něm podrobně popsala poměry v zařízení Bělá-Jezová. Toto zařízení je uzpůsobeno pro pobyt dětí.

[20] Pokud jde o ostatní kasační námitky stěžovatelky, Nejvyšší správní soud se řadou z nich zabýval ve skutkově podobné věci řešené v rozsudku ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 233/2024-59. Ta se týkala zajištění turecké rodiny s nezletilými dětmi, která na cestě do Německa za stejných okolností neoprávněně vstoupila na území České republiky. V posuzované věci není žádný důvod se od tehdy vyslovených závěrů odchýlit.

[21] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku odkázal na svou judikaturu, jakož i judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle které čl. 3 Úmluvy o právech dítěte bez dalšího nevyklučuje zajištění dětí. Zajištění nezletilých cizinců (respektive jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců společně s jejich rodiči) je v obecné rovině možné, byť podléhá přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Obecně vedená argumentace tvrdící opak, včetně obecných odkazů na právně nezávazná stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte, tuto základní premisu nevyvracejí (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, odst. [43] až [45]).

[22] Podmínkami v zařízení Bělá-Jezová ve vztahu k nezletilým dětem se v minulosti zabýval již Ústavní soud, podle něhož tyto podmínky nebyly v rozporu se zárukami vyplývajících ze zákazu mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14). Nejvyšší správní soud

s odkazem na dokumenty založené ve správním spisu (tak je tomu i v nyní posuzované věci) i citovanou navazující judikaturu (rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), konstatuje, že v posledních letech došlo „*k výraznému zlepšení podmínek v Zařízení Bělá-Jezová právě s cílem toto zařízení co nejvíce uzpůsobit pobytu rodin s dětmi a dalších zranitelných osob*“ (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, odst. [47]). O dopadech zajištění na nezletilé stěžovatele v zařízení Bělá-Jezová se kasační stížnost zmiňuje pouze v obecné a hypotetické rovině a nezpochybňuje tak relevantně závěry vyslovené krajským soudem.

[23] Evropský soud pro lidská práva v některých případech shledal porušení čl. 3 Úmluvy, ačkoli podmínky v zajišťovacích zařízeních byly obecně uspokojivé. Vždy však šlo „*o situace, kdy byli nezletilí cizinci umístěni do zařízení v takových podmínkách, které na ně měly nezanedbatelný negativní vliv (nejčastěji se jednalo o nadměrný hluk a nedostatečné oddělení od prostoru pro zajištění samostatných mužů)*. Přestože ESLP dospěl k závěru, že jednorázové vystavení těmto podmínkám nedosahovalo takové intenzity, aby vedlo k porušení čl. 3 EÚLP, jejich delší působení již této intenzity podle ESLP dosáhlo. Z toho je zjevné, že ESLP považoval za rozhodné opakované působení dílčích nedostatků jednotlivých zařízení majících ve svém souhrnu negativní vliv na nezletilé cizince, nikoliv pouhou délkou zajištění a věk cizinců“ (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, odst. [51] a [52]).

[24] Ve vztahu k možným alternativám k zajištění lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu, který k prakticky identickému skutkovému stavu uvedl, že „*stěžovatelé [...] při svých pohovorech s žalovanou uvedli, že v případě jejich propuštění budou pokračovat ve své cestě do Německa. Je tedy zjevné, že stěžovatelé měli v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu Schengenské smlouvy, čímž bylo uloženo kteréhokoliv zvláštního opatření v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyloučeno podle § 123b odst. 5 téhož zákona*“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, odst. [60] a [61]). Nadto stěžovatelka nevysvětlila, v čem konkrétně by jí upřednostňovaná varianta umístění v pobytovém či příjímácím středisku byla vhodnější z hlediska zájmů jejích nezletilých dětí, než jejich umístění v zařízení Bělá-Jezová.

[25] Krajský soud vyšel z obsahu žaloby, v níž byla jako žalobkyně označena jen stěžovatelka, a nikoli její nezletilé děti. Samotná skutečnost, že žalovaná svým rozhodnutím formálně nerozhodla o zajištění nezletilých dětí stěžovatelky, ovšem nemění nic na tom, že toto rozhodnutí má stejné účinky i vůči nim. V jeho důsledku byly i tyto nezletilé děti umístěny do zařízení Bělá-Jezová, a tím fakticky omezeny na své osobní svobodě (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14). To, že bylo rozhodnuto jen o zajištění stěžovatelky, tudíž nijak neomezilo její nezletilé děti v tom, aby se proti rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení zajištění bránili žalobou. Tento právní závěr byl následován i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. již zmíněné rozsudky NSS č. j. 10 Azs 316/2018-60 nebo č. j. 9 Azs 167/2018-72). Kromě toho platí, že jak žalovaná, tak krajský soud ve svých rozhodnutích zohlednily nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatelky.

[26] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, v níž by bylo možné spatřovat některý z prvních tří předpokladů přijatelnosti kasační stížnosti, jak byly vymezeny výše. Stejně tak se krajský soud nedopustil žádného pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde totiž o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), v důsledku čehož je třeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. V posuzované věci měla úspěch sice žalovaná, ta však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevynaložila. Kasační soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[29] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2025, č. j. 9 Azs 14/2025-27, byl zástupcem stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Mgr. Marcel Kmeť. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Kasační soud přiznal tomuto zástupci odměnu za dva společné úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Při stanovení sazby odměny za jeden úkon právní služby vyšel z obvyklé tarifní hodnoty řízení o kasační stížnosti [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] ve výši 4 620 Kč za jeden úkon. Za dva úkony právní služby pak tato částka činí 9 240 Kč (tj. 2 x 4 620 Kč). Tuto částku je třeba dále zvýšit o 900 Kč (tj. 2 x 450 Kč), tedy o paušální náhradu hotových výdajů vztahující se ke dvěma úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený advokát není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce tak činí 10 140 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu